

Sygnatura akt XIII GC 1708/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Łódź, dnia 28 lutego 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XIII Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Piotr Chańko

Protokolant: sekretarz sądowy Izabela Ćwiklińska

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2020 roku w Łodzi

na rozprawie sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko S. K.

o zapłatę

1. oddala powództwo;

2. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz S. K. kwotę 1.817 zł (tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt XIII GC 1708/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 kwietnia 2019 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego S. K. kwoty 6.137,52 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 8 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz 15 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 20 maja 2017 roku do dnia zapłaty i kosztami procesu. Na uzasadnienie zgłoszonego żądania powód podał, iż łączyła go z pozwanym umowa sprzedaży energii elektrycznej, jednak z uwagi na fakt, że pozwany zawarł umowę z kolejnym sprzedawcą energii niemożliwe było skuteczne złożenie wniosku o zmianę sprzedawcy energii. Dochodzone pozwem roszczenie stanowi w ocenie powoda realizację § 12 ust. 3 lit. b OWU łączącej strony umowy, co wiąże się z naliczeniem jednorazowej opłaty w kwocie 6.137,52 zł z tytułu wcześniejszego rozwiązania umowy zawartej na czas oznaczony oraz jest powiększone o kwotę 15 zł z tytułu poniesionych kosztów upomnienia.

/pozew k. 6-13/

W odpowiedzi na pozew z dnia 23 maja 2019 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. W ocenie pozwanego w niniejszej sprawie brak było podstaw do rozwiązania przez powoda łączącej strony umowy sprzedaży energii elektrycznej na wskazanej przez powoda podstawie, bowiem dokumentacja formalno – prawna i oświadczenia składane przez pozwanego były zgodne ze stanem faktycznym. Zdaniem pozwanego powód mógł odstąpić od umowy na podstawie § 12 pkt 2 lit. b OWU. W ocenie pozwanego nałożenie na niego kary umownej stanowi nadużycie prawa i jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Nadto pozwany podniósł, że powód nie poniósł żadnych kosztów związanych z zawarciem umowy, jak również ze świadczeniem usług na rzecz pozwanego, gdyż do ich świadczenia nie doszło, bowiem sprzedaż energii miała rozpocząć się w dniu 1 stycznia 2017 roku.

/odpowiedź na pozew k. 55-57/

Na rozprawie w dniu 14 lutego 2020 roku pełnomocnik pozwanego podniósł zarzut przedawnienia roszczenia dochodzonego w niniejszym postępowaniu.

/protokół rozprawy k. 76v./

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony postępowania są przedsiębiorcami.

/informacja z KRS k. 19-27; wydruk z CEIDG k. 28/

W dniu 14 stycznia 2016 roku pozwany zawarł z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. (obecnie grupa (...)) umowę sprzedaży energii elektrycznej dla klienta biznesowego o nr (...). Stosownie do postanowień §2 ww. umowy została ona zawarta na czas określony do dnia 31 grudnia 2019 roku. Rozpoczęcie sprzedaży energii ustalono na dzień 1 stycznia 2017 roku. Jako punkt poboru energii elektrycznej wskazano obiekt zlokalizowany przy ul. (...) w K..

/umowa k. 29, miejsca odbioru k. 31/

Zgodnie z §12 ust. 3 lit. b Ogólnych Warunków Umowy stanowiących integralną część wyżej opisanej umowy sprzedawca ma prawo rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym bez zachowania okresu wypowiedzenia w przypadku niezgodności dokumentacji formalno – prawnej lub oświadczeń klienta zawartych w umowie ze stanem faktycznym.

W §12 ust. 2 lit. b Ogólnych Warunków Umowy przewidziano, iż sprzedawca może odstąpić od umowy w terminie 21 dni od dnia jej zawarcia jednakże nie później niż na jeden dzień przed rozpoczęciem sprzedaży, jeżeli po weryfikacji stwierdzi, że klient nie spełnia warunków uprawniających go do skorzystania z oferty sprzedawcy.

Stosownie do §12 ust. 9 OWU w sytuacjach wskazanych w ust. 3 lit. a – d i 5 sprzedawca ma prawo naliczenia i obciążenia klienta, z którym zawarł umowę na czas określony, jednorazową kwotą stanowiącą iloczyn liczby miesięcy pozostałych do końca obowiązywania umowy, średniomiesięcznego zużycia energii elektrycznej liczonego w ciągu ostatnich 12 miesięcy, a w przypadku braku danych o tym zużyciu – 1/12 średniorocznego zużycia zadeklarowanego w umowie oraz stawki jednostkowej w wysokości 0,08 zł/kWh.

/OWU k. 30v./

Załącznik nr 3 do umowy sprzedaży energii elektrycznej obejmował pełnomocnictwo udzielone (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. przez pozwanego m.in. do złożenia w imieniu klienta wobec dotychczasowego sprzedawcy energii elektrycznej oświadczenia o rozwiązaniu dotychczas obowiązującej umowy sprzedaży energii elektrycznej lub umowy kompleksowej za wypowiedzeniem oraz uzyskiwania od dotychczasowego sprzedawcy wszelkich informacji związanych ze złożonym oświadczeniem (pkt 1), a także do zgłoszenia właściwemu Operatorowi Systemu Dystrybucyjnego do realizacji umowy sprzedaży energii elektrycznej zawartej z (...) Spółką Akcyjną (pkt 2).

/pełnomocnictwo k. 32/

Na mocy pełnomocnictwa z dnia 14 stycznia 2016 roku pozwany upoważnił (...) S.A. z siedzibą w W. do przeprowadzenia wszelkich czynności prawnych i faktycznych wymaganych dla dokonania obecnej grupy taryfowej na nową grupę taryfową (...) S.A. (...) S.A. została upoważniona również do dokonywania czynności w odniesieniu do punktu poboru energii znajdującego się pod adresem (...)-(...) K., ul. (...), numer licznika (...).

/pełnomocnictwo k. 33/

W dniu 27 stycznia 2016 roku (...) S.A. wypowiedziała umowę sprzedaży energii elektrycznej obejmującej punkt poboru zlokalizowany przy ul. (...) w K. o numerze licznika (...) i numerze ewidencyjnym (...).

/wypowiedzenie umowy sprzedaży k. 34/

W wiadomości e-mail z dnia 4 lutego 2016 roku przedstawiciel z ramienia (...) poinformował, że powyższe wypowiedzenie umowy sprzedaży energii elektrycznej w związku ze zmianą sprzedawcy zostało pozytywnie zweryfikowane z dniem 31 grudnia 2016 roku i od dnia 1 stycznia 2017 roku (...) S.A. nie będzie prowadziła sprzedaży energii w punkcie poboru pozwanego.

/wiadomość e-mail k. 35/

Pismem z dnia 7 grudnia 2016 roku (...) S.A. zwróciła się do (...) S.A. z siedzibą w G. o anulowanie zgłoszenia zmiany sprzedawcy wskazującego rozpoczęcie sprzedaży energii elektrycznej od dnia 1 stycznia 2017 roku dla punktu poboru przy ul. (...).

/pismo k. 36/

W dniu 23 grudnia 2016 roku (...) S.A. poinformowała pozwanego, iż złożony wniosek zmiany sprzedawcy dla punktu poboru energii zlokalizowanego przy ul. (...) w K. został odrzucony z uwagi na złożony wniosek przez innego sprzedawcę.

/pismo k. 37, potwierdzenie odbioru k. 38/

Pismem datowanym na dzień 7 marca 2017 roku (...) S.A. poinformowało pozwanego, iż umowa sprzedaży energii elektrycznej dla klienta biznesowego US/ (...) została rozwiązana na podstawie § 12 ust. 3b Ogólnych Warunków Umowy Sprzedaży Energii Elektrycznej. Nadto wskazano, iż wiąże się to z naliczeniem jednorazowej opłaty z tytułu wcześniejszego rozwiązania umowy na czas oznaczony zgodnie z § 12 ust. 9 OWU.

/pismo k. 40/

Nie doszło do rozpoczęcia sprzedaży energii elektrycznej przez powodową spółkę na rzecz pozwanego.

/okoliczności bezsporne/

W dniu 24 marca 2017 roku (...) S.A. wystawił wobec pozwanego notę księgową (...) na kwotę 6.137,52 zł tytułem kary za niedotrzymanie OWU Sprzedaży Energii Elektrycznej dla Klienta Biznesowego US/ (...). Jako termin zapłaty wskazano dzień 7 kwietnia 2017 roku. Wezwaniem do zapłaty datowanym na dzień 26 kwietnia 2017 roku (...) S.A. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty wynikającej z ww. noty księgowej w wysokości 6.137,52 zł.

/nota księgowa k. 41, wezwanie k. 42/

W dniu 5 maja 2017 roku (...) S.A. wystawił wobec pozwanego notę księgową (...) na kwotę 15 zł tytułem kosztów upomnienia przedsądowego wezwania do zapłaty. Jako termin płatności wskazano dzień 19 maja 2017 roku. Wezwaniem do zapłaty datowanym na dzień 9 lipca 2017 roku (...) S.A. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty wynikającej z ww. noty księgowej w wysokości 15 zł.

/nota księgowa k. 43, wezwanie k. 44/

Ostatecznym przedsądowym wezwaniem do zapłaty datowanym na dzień 5 maja 2017 roku (...) S.A. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 6.152,52 zł (6.137,52 zł + 15 zł).

/wezwanie k. 45, potwierdzenie odbioru k. 46/

Ostatecznym przedsądowym wezwaniem do zapłaty datowanym na dzień 19 lipca 2017 roku (...) S.A. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 30 zł.

/wezwanie k. 47/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu z uwagi na skutecznie podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia.

Zgodnie z art. 471 k.c., dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast art. 473 §1 k.c. regulujący instytucję kary umownej umożliwia stronom rozszerzenie odpowiedzialności kontraktowej dłużnika w drodze umowy. Zgodnie z ww. przepisem można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Uwzględniając jednak wyraźne brzmienie art. 483 k.c., nie może być wątpliwości co do tego, że powinność zapłaty kary umownej powstanie tylko w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego, a tego zastrzeżenia nie można zmienić wolą stron (red. Gniewek, Komentarz do art. 483 Kodeksu cywilnego, Legalis). W praktyce kontraktowej często zastrzega się karę umowną na wypadek odstąpienia od umowy, z przyczyn za które odpowiada druga strona. Przy czym wymaga podkreślenia, że w takim wypadku podstawą domagania się kary umownej jest przypadek niewykonania lub nienależytego wykonania świadczenia niepieniężnego, którego źródłem jest zobowiązanie powstałe wskutek odstąpienia od umowy, nie zaś stosunek umowny, od którego odstąpiono. Natomiast podniesiony problem wiąże się z karą umowną należną wskutek samego odstąpienia od umowy, którego przesłankę wykonania stanowiły przyczyny dotyczące drugiej strony. Chodzi więc o sekwencję zdarzeń wyrażającą się najpierw w naruszeniu przez dłużnika więzi obligacyjnej, ustaleniu, iż przyczyna naruszenia mieści się w okolicznościach, za które on odpowiada (obciążających dłużnika), i wreszcie w odstąpieniu przez wierzyciela od umowy.

W orzecznictwie sądów powszechnych prezentowane są dwa kierunki orzecznicze, pierwszy z nich łączy wykonanie prawa odstąpienia od umowy z rodzajem świadczenia, którego niewykonanie, bądź nienależyte wykonanie było przyczyną, dla której oświadczenie w tym przedmiocie zostało złożone. Jeżeli zatem wykonanie prawa odstąpienia wynikało z niewykonania lub nienależytego wykonania przez dłużnika obowiązku pieniężnego wówczas, wobec treści art. 483 k.c. należy odmówić skuteczności klauzulom umownym zobowiązującym dłużnika do zapłaty kary umownej (v. wyrok SA w Warszawie z dn. 24 kwietnia 2018 roku, sygn. akt VII AGa 249/18). Istnieje również drugi nurt orzecznictwa, z którego wynika, że zastrzeżenie kary umownej na wypadek odstąpienia od umowy jest dopuszczalne bez względu na pieniężny lub niepieniężny charakter zobowiązań stron. Z chwilą bowiem odstąpienia od umowy powstaje między stronami zobowiązanie, o jakim stanowi art. 494 k.c. Nie jest ono jednak zobowiązaniem pieniężnym i w związku z tym charakter pierwotnego zobowiązania stron nie ma istotnego znaczenia.

Do powyższej kwestii odniósł się także Sąd Najwyższy w uchwale w składzie 7 sędziów z dnia 20 listopada 2019 roku (sygn. akt III CZP 3/19) wskazując jednoznacznie, iż nie jest dopuszczalne zastrzeżenie kary umownej na wypadek odstąpienia od umowy z powodu niewykonania zobowiązania o charakterze pieniężnym. Wcześniej również w orzecznictwie Sądu Najwyższego reprezentowane w tym zakresie były dwa rozbieżne stanowiska.

Zgodnie z pierwszym stanowiskiem, kara umowna może być zastrzeżona na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania tylko zobowiązania niepieniężnego (art. 483 §1 k.c.), przy czym odnosi się to również do sytuacji, gdy dochodzenie kary umownej następuje w związku z odstąpieniem od umowy (v. wyrok SN z dn. 7 lutego 2007 roku., sygn. akt III CSK 288/06; uchwała SN z dn. 18 lipca 2012 roku., sygn. akt III CZP 39/12, Legalis). Wskazuje się też, że postanowienie umowne, które zastrzega karę umowną w zakresie zobowiązania pieniężnego, pozostaje w sprzeczności z art. 483 §1 k.c., zatem jest nieważne na podstawie art. 58 §1 i 3 k.c. (v. wyroki SN z dn. 18 sierpnia 2005 roku., sygn. akt V CK 90/05 i z dn. 17 grudnia 2008 roku, sygn. akt I CSK 240/08, Legalis).

Według drugiego stanowiska, odstąpienie od umowy powoduje, na podstawie stosowanego w drodze analogii art. 395 §2 zd. 1 k.c., że umowa jest uważana za niezawartą, zatem nie wywołała skutków prawnych. Utrzymują się natomiast postanowienia umowne dotyczące kar umownych, przewidziane przez strony właśnie na wypadek odstąpienia od

umowy, gdy aktualizuje się odpowiedzialność jednej ze stron umowy za szkodę spowodowaną niewykonaniem zobowiązania. Z chwilą odstąpienia od umowy powstaje między stronami dotychczasowej umowy zobowiązanie, o którym mowa w art. 494 §1 k.c. Dla możliwości skutecznego zastrzeżenia kary umownej z tytułu odstąpienia od umowy nie ma więc znaczenia, że przyczyną uprawniającą do złożenia oświadczenia o odstąpieniu było nienależyte wykonanie świadczenia pieniężnego (v. wyroki SN z dn. 28 maja 2014 roku., sygn. akt I CSK 345/13; z dn. 20 października 2006 roku., sygn. akt IV CSK 154/06; z dn. 13 czerwca 2008 roku., sygn. akt I CSK 13/08; z dn. 15 maja 2014 roku., sygn. akt IV CSK 508/13; z dn. 21 maja 2014 roku., sygn. akt II CSK 529/13, Legalis).

Przede wszystkim należy odróżnić umowne odstąpienie od umowy od odstąpienia ustawowego. W obydwu wypadkach prawo odstąpienia jest tzw. prawem podmiotowym kształtującym (uprawnieniem kształtującym), które charakteryzuje się tym, że jedna strona stosunku prawnego (np. zobowiązania) doprowadza bez udziału drugiej strony do zniesienia tego stosunku. Umowne prawo odstąpienia jest jednym z dodatkowych zastrzeżeń umownych (*accidentalia negotii*), które może być wykonane przez uprawnioną stronę w oznaczonym terminie i w zasadzie bez wskazania przyczyny, chyba że umowa stanowi inaczej. Druga postać odstąpienia od umowy wiąże się - podobnie jak kara umowna - z reżimem odpowiedzialności kontraktowej. Ustawowe prawo do odstąpienia od umowy jest następstwem zwłoki w wykonaniu zobowiązania z umowy wzajemnej (art. 491 i 492 k.c.), oświadczenia strony obowiązanej do spełnienia świadczenia, że świadczenia tego nie spełni (art. 492² k.c.) i następczej niemożliwości świadczenia wzajemnego wskutek okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność strona zobowiązana (art. 493 k.c.). W konkluzji Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela konsekwentnie w swoich orzeczeniach stanowisko Sądu Najwyższego zaaprobowane w najnowszej uchwale z dnia 20 listopada 2019 roku.

W niniejszej sprawie powód powołując się na treść §12 ust. 3 lit. b Ogólnych Warunków Umowy stanowiących integralną część umowy sprzedaży energii elektrycznej dla klienta biznesowego o nr (...) z dnia 14 stycznia 2016 roku, domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego kwoty 6.152,52 zł, w tym kwoty 6.137,52 zł tytułem kary za niedotrzymanie ww. OWU oraz kwoty 15 zł tytułem kosztów upomnienia. W związku z powyższą umową powód w oparciu o pełnomocnictwo udzielone mu przez pozwanego złożył wniosek o zmianę sprzedawcy dla punktu poboru szczegółowo określonego w umowie stron. ***Wniosek ten został jednak ostatecznie odrzucony z uwagi na fakt, iż pozwany zawarł umowę sprzedaży energii elektrycznej z innym podmiotem. Z uwagi na powyższe pozwany dokonał wypowiedzenia zawartej umowy.*** Biorąc pod uwagę, iż ocena skuteczności zastrzeżenia kary umownej na wypadek odstąpienia od umowy nie może być oderwana od oceny na czym polegało niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy w tym miejscu należy odnieść się do kwestii dopuszczalności zastrzeżenia kary umownej w umowie łączącej strony niniejszego procesu.

W ocenie tut. Sądu w rozpoznawanej sprawie powód wykazał, iż doszło do spełnienia przesłanek uzasadniających obciążenie pozwanego karą umowną. Po pierwsze, pomiędzy stronami istniało skuteczne postanowienie umowne, z którego wynikał obowiązek zapłaty kary umownej. Bezsporne bowiem pozostawało, iż strony łączyła umowa sprzedaży energii elektrycznej z dnia 14 stycznia 2016 roku, a zgodnie z §12 ust. 3 lit. b OWU te same umowy sprzedawca ma prawo rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym bez zachowania okresu wypowiedzenia w przypadku niezgodności dokumentacji formalno – prawnej lub oświadczeń klienta zawartych w umowie ze stanem faktycznym, zaś zgodnie z §12 ust. 9 ww. OWU w sytuacjach wskazanych w ust. 3 lit. a – d i 5 sprzedawca ma prawo naliczenia i obciążenia klienta, z którym zawarł umowę na czas określony jednorazowej kwoty stanowiącej karę umowną. Po drugie, strona powodowa wykazała, iż pozwany dopuścił się naruszenia warunków zapisanych w §12 ust. 3 lit. b OWU, co stanowiło spełnienie przesłanki nienależytego wykonania zobowiązania. W tym miejscu należy również podkreślić, iż w niniejszej sprawie nie doszło do rozpoczęcia realizacji umowy, tj. sprzedaży energii elektrycznej przez powoda na rzecz pozwanego, a tym samym nie zaktualizował się obowiązek zapłaty za zużycie energii elektrycznej przez pozwanego. Podstawowym bowiem obowiązkiem powoda wynikającym z łączącej strony umowy była sprzedaż energii elektrycznej, zaś pozwany zobowiązany był do zapłaty za użytą energię.

Nie ulega wątpliwości, iż w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia świadczenia pieniężnego, a zatem dopuszczalne było przewidziane w umowie postanowienie dotyczące kary umownej, które było funkcjonalnie powiązane z

uprawnieniem do odstąpienia od przedmiotowej umowy. Wyraźnie podkreślić trzeba, że w niniejszej sprawie odstąpienie przez powoda od umowy nie wynika bowiem z powodów związanych z niewykonaniem przez jedną ze stron zobowiązania o charakterze pieniężnym (obowiązku zapłaty). Przypomnienia w tym miejscu wymaga, iż odstąpienie od umowy przez pozwanego było konsekwencją zawarcia przez pozwanego umowy sprzedaży energii elektrycznej z innym sprzedawcą, na skutek czego odrzucony został wniosek powoda o zmianę sprzedawcy energii. Wobec odrzucenia wskazanego wniosku powód nie miał możliwości sprzedaży energii do punktu poboru wskazanego przez pozwanego. Pozwany nie podjął przy tym żadnych kroków w celu usunięcia przeszkód powodujących niemożliwość realizacji umowy. W świetle powyższego nie budzi wątpliwości Sądu okoliczność, że łącząca strony umowa została rozwiązana przed rozpoczęciem okresu sprzedaży energii elektrycznej z przyczyn leżących po stronie pozwanego.

Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia wskazać należy, że kara umowna ma charakter świadczenia ubocznego (akcesoryjnego) i warunkowego, pozostając w ścisłym związku ze zobowiązaniem głównym i dzieląc „losy prawne” zobowiązania głównego, zgodnie z regułą *accessorium sequitur principale* (v. wyrok SN z dn. 24 maja 2012 roku, sygn. akt V CSK 260/11, Legalis). Przyjmuje się, przy braku ustawowego uregulowania tej kwestii, że roszczenie o zapłatę kary umownej przedawnia się w takim samym terminie, jak roszczenia wynikające z danego stosunku prawnego, na zabezpieczenie którego kara umowna została zastrzeżona (tak W. Borysiak, [w:] red. Osajda, Komentarz do art. 483 Kodeksu cywilnego, Legalis). W tej sytuacji, dla prawidłowej oceny kwestii przedawnienia roszczenia o zapłatę kary umownej, zachodzi konieczność ustalenia rodzaju stosunku prawnego, którego zabezpieczenie stanowi kara umowna (v. wyrok SN z dn. 18 listopada 1997 roku, sygn. akt II CKN 465/97, Legalis).

W myśl art. 120 §1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, **bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie**. Na gruncie niniejszej sprawy bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się więc od dnia, kiedy w najwcześniejszym możliwym terminie powodowa spółka mogła wezwać pozwanego do zapłaty kary umownej. Zgodnie z art. 554 k.c. roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży płodów rolnych i leśnych przedawniają się z upływem lat dwóch. Art. 555 k.c. stanowi zaś, iż przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody. Stosownie do brzmienia art. 118 zd. 2 k.c. koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

W związku z tym, że powód powziął informację o zawarciu przez pozwanego umowy z innym sprzedawcą energii najpóźniej w dniu 7 grudnia 2016 roku (jeszcze przed faktycznym rozpoczęciem realizacji łączącej strony umowy) winien on bez zbędnej zwłoki odstąpić od umowy. W niniejszej sprawie powód rozwiązał umowę dopiero w dniu 7 marca 2017 roku, zaś nota księgowa (...) na kwotę 6.137,52 zł tytułem kary za niedotrzymanie OWU Sprzedaży Energii Elektrycznej dla Klienta Biznesowego US/ (...) została wystawiona przez pozwanego dopiero w dniu 24 marca 2017 roku. Z uwagi na fakt, iż powód już w dniu 7 grudnia 2016 roku wiedział o istnieniu innej umowy sprzedaży energii oraz biorąc pod uwagę, że w wystawionej nocie księgowej powód przyjął czternastodniowy termin zapłaty kary umownej bieg terminu przedawnienia **rozpoczął się w dniu 21 grudnia 2016 roku i upłynął z dniem 31 grudnia 2018 roku**, o ile nie został skutecznie przerwany. Pozew w niniejszej sprawie został złożony w dniu **5 kwietnia 2019 roku**, tym samym strona powodowa, aby odeprzeć podniesiony zarzut przedawnienia winna wykazać, że skutecznie doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia. Zgodnie z art. 123 §1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. W rozpoznawanej sprawie nie zaszyły jednak okoliczności powodujące przerwanie terminu przedawnienia, w szczególności określone w art. 123 §1 k.c., a przynajmniej na takowe nie wskazała strona powodowa.

Zgodnie z art. 117 §2 k.c., po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Ponieważ w niniejszej sprawie pozwany powołał się na zarzut przedawnienia roszczenia powoda i zarzut ten okazał się skuteczny na gruncie wskazanych wyżej ustaleń faktycznych, zatem stwierdzić należy, że pozwany skutecznie uchylił się od zaspokojenia owego roszczenia, czego skutkiem musi być oddalenie powództwa.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c., powód przegrał spór w całości a zatem był zobowiązany do poniesienia kosztów niezbędnych oraz celowych dla prowadzenia sporu przez pozwanego. Na koszty te złożyły się wynagrodzenie pełnomocnika w osobie adwokata w kwocie 1.800 zł oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

(...)

25 marca 2020 roku